

**MĄSKA
LIET**

Nr. 34

UVA

Padaria Caieiras

KEPYKLA, MAISTO IR GĖRIMU

PARDUOTUVĖ

SAVININKAI

ONA IR EDVARDAS PAŽERAI

Vila Cresciuma — Caieiras — E.F.S.J. — Est. S. Paulo

DVISAVAITINIS LIETUVISKOS MINTIES LAIKRAŠTIS

Revista Litwana

NOSSA LITUANIA

Diretor Proprietario Responsável:
DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO

ADRESAS:

REDAKCIJA IR ADMINISTRACIJA:
RUA VENDA NOVA, 116 - VILA ZELINA
SÃO PAULO

KORESPONDENCIJAI:
CAIXA POSTAL 371 - SÃO PAULO

KAINA: BRAZILIOJE: METAMS CR. \$ 75,00

PUSEI METU CR. \$ 38,00
KITUOSE KRASTUOSE: DOL. \$ 5
ATSKIRO NR. KAINA: CR. \$ 3,00

Ž I N O M A

Siuvėja VERONIKA BACEVIČIENĖ,
iš MOOCOS, RUA da MOOCA 3206
nr., persikėlė į Av. ZELINĄ 60 nr.
(prie Rei do Prego).

Praneša savo klientams.

Siuvelykla VILNIUS

SAVININKAS JUOZAS KARPAVICIUS

VYRU IR MOTERU DRABUZIAI
SPECIALUS PATARNAVIMAS
PRIEINAMOS KAINOS

AV. DUQUE DE CAXIAS, 237 - SÃO PAULO

GYDYMO - CHIRURGINĖ KLINIKA
Dr. ORLANDO LODOVICI

Gydytojas - Operatorius Hospital das Clinicas
Operacijos - moterų ligos - pribuvėjas - ambulatorinis gydymas - venerines ligos.
Priėmimo val. Nuo 4 iki 7 val. kas dieną.

Šeštadieniais nuo 3 iki 5 val.

Vizitas Cr. \$ 40,00

Consultório: Lgo. S. José, N.º 1 - V. Zelina
Residência: Rua Santo Antônio, 724 - Fone 2-4460

VIENTELIAI ATSTOVAI
GARSIOJO VANDENS
LINDOYA

ALAUŠ VARYKLOS COLUMBIA S/A.

GAMINIŲ PLATINTOJAI

IRMĀOS CARRIERI

Lindoya vanduo yra senai žinomas gėrimas, kurio puikų veikimą į žmogaus sveikatą jau visi yra vienbalsiai pripažinę.

Pabandykite, įsitikinkite ir visados naudokite!

RUA DINO BUENO, 795 a 835
TELEFONES: 51-4019 e 51-2223

Caixa Postal, 3967
SÃO PAULO

Mūsų LIETUVA

DVISAVAITINIS LIETUVIŠKOS MINTIES LAIKRAŠTIS

1949 (II m.)

São Paulo (Brasil) Balandžio 16 d. (Abril)

Nr. 8 (34)

KLEMENSAS JŪRA

PRISIKĖLIMAS

Kristus apleidžia karstą garbingai.
Dėl nuodėmingų, žmonių vargingų -
Malones skleidžia...

G o e t e

Su didžiausiu dvasios pakilimu, su džiugesinga nuotaika visi tyros širdies žmonės pasitinka didžiąsias šventes. Ir kada nuolatiniai gyvenimo rūpesčiai dėl egzistencijos, dėl duonos kasnio, neleidžia mums pakilti virš kasdieniškumo, neleidžia susimąstyti dėl daugelio dvasinių dalykų, pagyventi ir nemirtingosios sielos gyvenimu. Tai didžiosios šventės atitraukia, pakelia viršum pilkosios dienų buities, primena svarbiuosius Kristaus Kūrėjo gyvenimo įvykius. Ir tada pasijuntame nariais didžiulės tikinčiųjų šeimos, kurioje nyksta, tautų, rasių ir luomų skirtumai ir krikščioniškojo humanizmo angelas nusileidžia ant visos žmonijos, atnešdamas palaimą ir dvasinį džiaugsmą.

Velykos — Prisikėlimo Šventė. Todėl visos tikinčiosios žmonijos minima su giliu dvasiniu džiaugsmu. Minios tikinčiųjų džiaugsmingai gie-

da Alleliuja, garbindami Amžinąjį nemirtingumą. Kristus kėlėsi. Mirtis nugalėta. Žmogaus gyvenimas įgauna Amžinąją Prasnę. Žmoguje prabyla amžinai nemirtingoji siela. Mirties nugalėjimas įprasmina visus žmonijos vargus, praskaidrina viltis ir pakelia mūsų mintis į Visatos Kūrėją. Todėl šitos džiaugsmo ir mirties nugalėjimas šventės proga mūsų krūtines užtvinsta toji nekalto tikėjimo šilima, kuri mus šildė vaikystės metais ir kurios mes dažnai pasiilgstame brisdami gyvenimo vargų kelią.

Mokslas, gamtos paslapčių pažinimas, pažanga, technikos progresas žmoniją nutolino nuo dvasinio gyvenimo vertybių. Ir progresuodamas technikoje ir kitose mokslo šakose žmogus smarkiai regresavo dvasiniai ir nutolo nuo dvasinio, ne materinio gyvenimo. Smurtas, apgaulė, klaidos ir visos kitos ydos išsikerojo žmoguje. Da-

bartinis žmogus jau per daug dažnai pamiršta, kad jis ne viena duona gyvas. Todėl žemiškų turtų ir garbės troškimas ir pastangos peržengia visas ribas. Eiti kartu su religija daug kam neparanku. Ir sumaterialėjęs žmogus į religiją žiūri, kaip prietarą, nors jokie mokslinio pagrindo tam neturėtų. Ir XX-jo amžiaus žmogus smarkiai žengia į pagonybę, dangstydamasis savo dvasinę elgetystę tuščiais niekingais lozungais, ramindamas savo vis nuolatos atbundančią sąžinę fariziejiškais ir lėkštais išsisukinėjimais.

Labai neteisinga manyti, kad religija, kad Kristaus mokslas reikalauja žmogų atsisakyti nuo žemiškojo pasaulio ir pasiaukoti vien dvasiniam tobulėjimui. Kristus-Kūrėjas geriausiai pažino žmogaus sielą. Jis žinojo, kas mums reikalingiausia, bet jeigu per devyniolika su viršum amžių žmonija nepasiekė tobulumo ir tikrosios ramybės tik todėl, kad žmonės visur kitur ieškojo jos, ne savyje, ne savo sieloje ir savo elge-

A. † A. SERAPINAS MATELIONIS

Balandžio mėn. 13 d., S. Paulyje, Rua S. Caetano g. 510 nr., staiga mirė Serapinas Matelionis, 48 metų amžiaus. Velionis yra gimęs 19-12-1902 Lietuvoje, Utenos ap., Aluntos v., Kalvių km. Brazilijon atvyko 25-3-1929.

Atvykęs, drauge su savo broliais Juozu ir Jurgiu kruopščiai ir sąžiningai darbavosi - pradžioje prie paprastų darbų, o vėliau abiems broliams padėjo kurti batų įmonę.

A. A. Sarapinas buvo lėto ir nuoširdaus būdo bei sugyvenimo. Kaip lietuvis, toje veikloje nesigailėjo triūso bei lėšų. Visiems kultūriniais parengimams, spaudai buvo duosnus.

Ponų MATELIONIŲ šeima liūdi netekę šeimos nario, o S. Pualo lietuvių kolonija — gero lietuviu.

Tau, brangus SARAPINAS, tebūna lengva svetimoji žemelė.

Kristus, kėlės Alleliuja...

siu bei darbais buvo priešingi dieviškajai žmogaus prigimčiai. Bet prisiminkime, kad Kristus mokėjo ne tik pasmerkti žmonijos klaidas ir liūsti dėl jos nelaimių, bet jis mokėjo ir džiaugtis žmonių džiaugsmiais. Tai mums rodo ir jo pirmasis stebuklas Galilėjos Kanoje. Vienas rašytojas sako, kad Kristaus asmenybė buvo nepasiekiamo tobulumo pavyzdys. Jis rodė švelnią meilę net nusikaltėliams, jis niekuomet neklydo savo sprendimuose apie žmoniją, kurią jis kiau-rai permatė. Ir jo mokslas net po dviejų tūkstančių metų ir šiandien stebina net ne krikščionis, bet atvirus ir tiesą mylinčius žmones, tiek savo paprastumu tiek ir neišmatuojamu gilumu. Paprasti, kuklūs evangelijų žodžiai suprantami net beraščiams žmonėms ir kartu prieš juos temsta išminčių protai, kaip prieš Apokalipsio bedugnę. Tos išminties gylė dažnai tik širdimi prieinama, kas rodo, kad ne visur vienu protu pasiekama tiesa.

Mes, lietuviai, išsklaidyti visuose pasaulio kampeliuose, praradusieji savo kankinamą ir kryžiuojamą tėvynę, bet giliai tikėdami Kristaus prisikėlimu, tikėdami amžinuoju prisikėlimu, tikime ir mūsų tėvynės prisikėlimu iš kančių ir sielvarto liūno. Ir vistiek, nors mūsų lūpos taria: Linksmų Velykų Švenčių — širdys yra patvinusios sielvartu, kad šitas žmonijos dvasinio prisikėlimo, mirties nugalėjimo Šventasis Rytas, toks dar skaudus ir gedulingas mūsų pavergtajai tėvynei ir mūsų broliams tiek Lietuvoje, tiek ištrėmimo prislėgtiems sunkios vergovės naštos... Bet mirtis nugalėta. Kristus prisikėlė. Gamta keliasi iš žiemos letargo. Kelsis ir mūsų tėvynė. Tikėkime greitai išgirsti Prisikėlimo varpų dūžius, o — tikėjimas stebuklus daro.

Priimki tyrą malda, o Kūrėjau,
Ir dieną šią palimink mane.
Apsaugok nuo skaudžiųjų vėju, -
Kurie toli — ištrėmimo...

AL. KĖDAINIS

Svetimi Varpai

Anuomet, Tėvynėje, auštant pavasariui, pum-
puruojant medžiams - artojo, darbininko, mieste-
lėno širdyje nesutildavo džiaugsmas ir noras
gyventi.

Velykos! Pavasaris!

Kristaus ir gamtos prisikėlimas, o žmogaus
išvadavimas iš mirties ir nuodėmės vergijos.

Tą rytą, iš piemenuko ir senio, iš nepaskai-
tančio ir mokyto lūpų ir širdies plaukė links-
mas, galingas Alleliuja. Plaukė, o giesmės aidas,
tarsi motinos lopšinė, sklydo po gimtuosius Tė-
viškės arimus, po visą, nors ir mažutę, bet lais-
vą parapiją - Nepriklausomą Lietuvą.

— Aš esu Tiesa, Prisikėlimas ir Gyvenimas.
— Tai žodžiai To, Kuris Kentėjo, Mirė ir Prisi-
kėlė.

* * *

Taip. Buvo nuosavas kampas, nuosava lais-
vė, ir buvo žmogus žmogumi.

O nūdien? — Nūdien lietuvis, it Kristus,
plakamas erškėčiais, niekinamas, apspiaudomas
ir nukryžiuojamas savoje žemėje svetimų. Nu-
kryžiuojamas — tik ne ant kryžiaus. Ne! Nes kry-
žiai išniekinti, o Rūpintojėliai (Vincio Joniko žo-
džiais)

Šiandien vos laikosi šalikelėj:
Veidas kerpėm žalsvai pražydo,
Kokie tai valkatos, netikėliai
Net iš rankos jam išveržė dzidą.

* * *

Taip! «Kokie tai valkatos, netikėliai...» atsi-
bastę iš Vakarų ir Rytų, nutildė Velykinių var-
pų dūžių skambėjimą, o varpus perkėlė į pa-
trankų vamzdžius.

Oi, daug daug jiems stinga plieno žmogaus
sunaikinimui, bet dar daugiau žmoniškos širdies.

* * *

Ak, liūdnai skamba Velykų Alleliuja sve-
čioje žemėje ir svečioje varpinėje. Bet dar liūd-
niau skamba Tėvynės girioje ir ištrėmime.

Nūdien mes, tarsi tie Velykinių varpų dū-
žiai, tik mintimis galime (ir privalome) nuaidėti
į tą kančios ir vergijos šalį, kur brolis, sesuo,
motina, žmona neša, klumpa po vergijos kryžiu-
mį...

* * *

Jau penktą pavasarį svetur, svetimomis spal-
vomis dažome svetimą margutį, klausomės sveti-
mų varpinių varpų dūžių, bet savyje ir aplinku-
moje nesurandame tos šilimos ir džiaugsmo, kaip
andai — Tėvynėje.

Nūdien nėra žmogaus, nėra širdies, nėra
ramybės ir mirusiems...

Iš anapus atplaukia ne Alleliuja, ne Velykų
nuotaika, bet skaudūs žodžiai apie žmogų ver-
gą.

Tenai, nauji muitininkai, nauji pilotai (su il-
gamete budelio praktika) Kristų ir žmogų kala
prie kryžiaus.

* * *

Bet būkime kantrūs, tikėkime.

Tikėkime, kad toji vergovė amžiais nesitęs.

Sulauksime naujo Prisikėlimo - pasaulio ir
žmogaus, iš kančios, baimės ir mirties pavojaus.

Tikėkime, kad brolių kančios Tėvynėje, o
mūsų tremtyje ir išeivijoje sulauks Velykų ryto
ir Prisikėlimo džiaugsmo.

Tikėkime, jog ateis diena, ateis Velykų nuo-
taika ir prasmė. Atstatysime išniekintus Rūpin-
tojėlius. Iš mūsų širdžių laisvai ir galingai plaukė
Alleliuja savoje parapijoje, o savosios varpinės
varpai skelbs žmogui, kraštui ir pasauliui:

— Kėlės Kristus, kėlės Laisva Lietuva!

— Alleliuja!

Klemensas Jūra

Alleliuja

Vargai... ištrėmimas... dalia susiklostė,
Ir sielvartų taurė — kančių sklidina.
Nušluostykim, broliai, rasotąjį skruostą,
Išaušo žmonijai didžioji Diena.

Kiek metų raudojam prie atviro karsto,
Kai mirstančią matėme motiną-žemę...
Kiek sopulio širdį ir man ir tau varsto,
Kai tėviškės skausmas jau debesis remia.

Ir mintys nerimsta, lyg mėlynos upės,
Tiek dainą, tiek aimaną neša į jūres...
Nejaugi vėl kelsis, kas kartą suklupo?
Kam skruostą skalauja vien ašaros sūrios?

Nejaugi ir vėl Alleliuja išgirsim?
Nejaugi, Kūrėjau, tai bandymų dienos?
Ir šventąją rimtį varpuose patirsim,
Kai griaus Tavo Žodis šią pragaro sieną...

Palieпки, Kūrėjau, kad tėviškės žemę,
Prikeltų linksmieji Velykų varpeliai,
Kad vėl Alleliuja, kad vėlei Hosanna
Aidėtų kiekvienas tėvynės takelis...

Sugrįžki, o Viešpatie, šventąjį rytą,
Kančia nužymėtais Šešupės krantais,
Užbaiki lietuviškos žemės golgotą —
Ir leisk mums vadintis vėl Tavo vaikais.

Palaiminki motiną Sibiro taigoj,
Palaiminki brolių tėvynės miškuos...
Prikelki tėvynę iš skausmo letargo
Palaimink, kur ilsis be laiko kapuos...

Palaimink, klajūną į tolius išvytą...
Gražinki, kur šaukia šilainė sava.
Kad vėl Alleliuja, pavasario rytą,-
Džiaugsmingai skambėtų visa Lietuva.

AUŠROS VARTAI

Tai atsitiko tais laikais, kada mes nebuvo-
me atgavę mūsų miesto Vilniaus. Ach, dabar tai
atrodo juokinga-kalbėti apie praradimą ar atga-
vimą kokios vietovės, dabar, kai mūsų tėvynė
sutelpa tik mūsų ilgėsyje ir grumstelyje žemės,
kurios nedaugelis pasiėmė su savim. Tačiau tai
iš tikrųjų buvo, kad mes stovėjome stipriai savo
krašte, kaip amžini kalnai. Ir mes nebijojome
skelbti pasauliui ir jis pats žinojo, jog iš mūsų
kūno buvo išlupta viena akis, ir kita akis dėl ši-
to rauda. Gedulu dėl mūsų sosto miesto daugeli
metų gyveno ūkininkas ir vyskupas, karys ir be-
rastė, vargo moteris, šitaip plaukė vandenys ir
dainos-taigi jūs neabejosite šituo pasakojimu apie
vieną piemenį.

Jis buvo gyvas berniukas, jis jau artinosi į
garbingą pusbernio amžių, ir tarė, jog šita vasa-
ra yra jo paskutinė ganyklose. Jo ranka buvo
tvirta valdyti botagą ar persiimti su bičiuliu, jis
nebijojo tarti smarkų žodį, tačiau jo širdis buvo
gera visiems, išskyrus šeimininko sūnų.

Tasai buvo silpnas, ir bailus buvo jis, bet
mėgo didžiulis ir erzinti: jis pūtėsi savo tėvo
turtingumu ir savo išmintimi. Visa, ką buvo iš-
mokęs mokykloje, jis pasakojo piemeniui, jis da-
rė tai, tarytum svaidytų akmenis į priešų kakta,
ir dėl šito pykčiu virė klausančiojo širdis.

— Ach, tu! — galvojo jis ne kartą. — Jeigu
aš būčiau tavo vietoje, ar nevadintų manęs pro-
tingesniu, negu tu esi? Ir aš mokėčiau įvertinti
tai, ką tu imi negalvodamas, tarsi miegą ir orą.

Bet pro savo piktumą jis neužmiršo rinkti į
savo atmintį viską, ką girdėjo. Kai jis varėsi sa-
vo bandą saulei tekant, ar karščio metu sėdėjo
po lazdynu, klausydamasis nepavargstančiųjų
paukščių, ar artėjant palaimintos vėsūmos valan-
dai jis galvojo apie tolimas keistas vietas. Ten
yra piemenys, kurie išgyvena vieni slėniuose iš-
tisis mėnesius, ir kitur drasūs raiteliai saugo
laukines kaimenes. Kažkur miškuose gyvena keis-
ti žvėrys, ir dykumose vaikštinėja liūtai, ir žmo-
gūs per savo drasą užsipelno maistą ir garsą.

Tačiau iš visų laikų ir vietų jis grįždavo į
vieną apie ką daug buvo kalbėjęs šeimininko
sūnus. Yra toks miestų miestas Vilnius. Ten yra
laikardavo sau atgrežęs veidą į tą pusę. — ten
yra Vartai, kokių nerasi visame pasaulyje jie va-
diqasi Aušros Vartai. Ir ten galima įtikėti, kad
mes esame buvę galingi, užtenka tiktai pasižlū-
sėti į Kunigaikščių Pilį. Tačiau priešai valdo
viską, visi keliai yra aptverti pavojais, ir į tą
vietą negalima įžengti, lygiai kaip į seną žmo-
nių laimės vietą rojų.

O vieną dieną, kai jis buvo labai užpykin-
tas savo darbdavio vaiko puikybės, į jo galvoji-
mus krito staigi mintis ir nebepaleido jo. Iš pra-
džių jis pasijuokė iš jos, paskui ėmė bijoti, ir pa-
galiau visiškai pasidavė jai.

— Aš tau parodysiu, — galvojo jis apie sa-
vo priešą, — aš tau parodysiu, kad tu nesi ver-
tas mano seno botago. Aš padarysiu tai, ko, kaip
tu sakei, niekas neišdrįsta padaryti: aš nueisiu į
Vilnių. Aš atskelsiu spindintį akmenį iš Aušros
Vartų ir atnešiu tau, ir tu būsi sugėdintas.

Tačiau jis dėsė su savo keliavimu: šimto ki-
lometro kelias gulėjo prieš jį, ir nesiryžo pasa-

kyti šeiminkui savo noro. Jis ilgai laikėsi, kol
nugalėjimo noras galutinai paveikė jį.

— Vistiek, galvojo jis, jeigu nebūsiu priim-
tas atgal kai grįsiu-vistiek. Nebeturiu tėvo, kuris
nubaustų mano neklusnumą, nebėra motinos, ir
niekas neraudos dėl mano skriaudos. Argi aš ne-
rasiu darbo ir kitur?

Ir vieną vakarą jis išsitraukia gerai paslėp-
tą savo tėvų palikimą - auksinį pinigą.

— Aš jį padėsiu prie Aušros Vartų, ir, gal-
būt, Dievas pakeis mano gyvenimą į geresnį, —
taria jis.

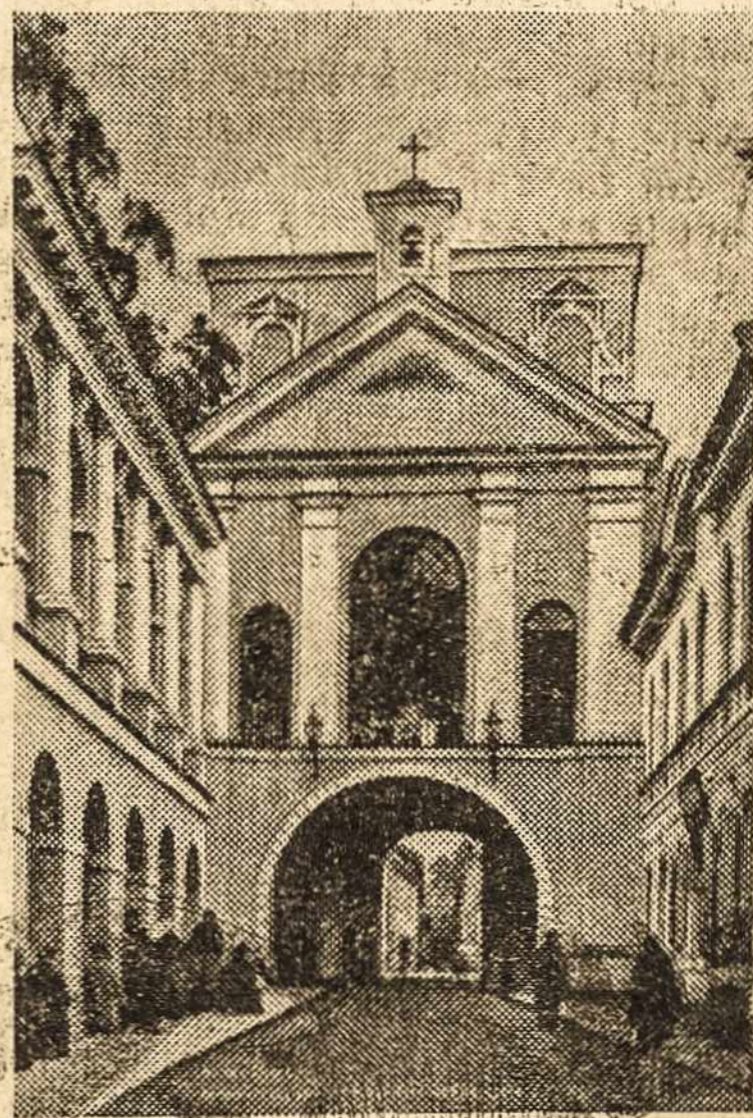
Jis pasiima visus savo uždirbtus pinigus ir
susitvarko apdarą, paskui baimingai numiega nak-
ties dalį. Anksčiau už rasą atsikelia jis kita ry-
tą-yra šventa ir labai tylu, o dar tyliu jis išei-
na. Pakelės miestelyje nusiperka jis valgio, ir
taip pradeda savo kelionę atsargiai ir gudriai pa-
siteiraudamas.

Jis buvo protingas ir iš visko mokėsi, todėl,
kai buvo priėjęs mūsų pačių žemėje svetimųjų
padarytą sieną, jis praėjo ją nepamatytas jokios
sargybos. Kai jau buvo kitoje pusėje, jo akys
merkėsi, tarsi nuo begalinių miesto šviesų. Bet
miestas buvo dar toli, ir tiktai trečią dieną, po
trumpo poilsio ir menko valgio jis priėjo savo
kelionės galą.

Skaisti ir karšta saulė švietė viršum mies-
to, tačiau jis buvo akmeninis, tamsus ir papras-
tas, ir berniukas, eidamas tarp kaitrių sienų, da-
bar pajuto nuovargį ir liūdnumą.

— Ar tik nebūsiu paklydęs, svarstė jis žval-
gydamasis, ar čia iš tikrųjų yra tas miestas, ku-
rio ilgisi milijonai žmonių, dėl kurio pykstasi
dvi šalys? Miestas yra pilkas, kaip sapno žvėris,
iš kurio jis įsikūrė.

— Tai nieko, sako jis pats sau, aš gi nėsu

Aušros Vartai Vilniuje

regėjęs didelio miesto, gal būt, jie visi yra tokie. Tačiau joks kitas neturi Kunigaikščio Pilies, ir kai ją pamatysiu, tikrai tuomet būsiu išvydęs mūsų sostinę.

Ir jis ėjo per gatves, kol surado tai, ko ieškojo, ir nepatikėjo tam, ką pamatė. Mūro bokštas, senas ir apgriuvęs, stūksojo ant kalvos, ir niekur nebuvo regėti pėdų, kurias įmynė kunigaikščio žirgas, nežvangėjo požemiuose ginklai nei kuore trimitai, ir jo širdį suspaudė apsvylimas.

— Kodėl aš atėjau čia, kodėl aš šitai pamaciau-tai turėjo pasilikti tikrai mano noras, neišpildytas ir didelis. Tačiau tai dar ne viskas-kai aš pasimelsiu prie Šviesiųjų Vartų, tada tikrai būsiu pažvelgęs į šito miesto veidą.

Ir jis ėjo tolyn ieškodamas, kol sustojo gatvėje, išgirdęs, jog tai yra čia. Žmonės klaupėsi viduryje grindinio ir kėlė savo akis aukštyn-tai ten virš skliautuotos angos buvo Dievo Motinos paveikslas.

— Ar aš nepaklydau?-galvojo berniukas, ir kai jis užlipo į koplyčią ir pažvelgė į stebuklingą atvaizdą, jis beveik užmiršo atsiklaupiti. Ir vietoj maldos jis galvojo:

— Aš negaliu išžiūrėti Tavo veido pro šitą sunkų sidabrą, kuris puošia Tave, kaip nepakeliamas drabužis. Kaip Tu gali daryti stebuklus, jeigu Tave laiko tokioje ankštoje ir paprastoje vietoje, ir Tavo vartai tokie tamsūs, jog jie labiau panašūs į Naktį, negu į Aušrą.

Šitokia nepatenkinta buvo jo malda. Ir jis netrukus pasitraukė iš čia visiškai pavargęs ir liūdnas. Saulė jau buvo visai netoli sėdimo, tačiau jis nemanė pasieškoti nakvynės šičia, jis pasuko atgal, iš kur buvo atėjęs.

Bet su kiekvienu žingsniu jo kojos darėsi sunkesnės, ir ne dėl to, kad jos būtų netekę jėgos, ne: atrodė, kad gatvių akmenys laiko jas nutvėrę ir nenori paleisti. Ir pro liūdnumą jo galvoje ėmė kurtis mintys, kaip žvaigždės tamsoje:

— Nėra kito tokio miesto,-galvojo jis.-nėra gražesnio, bet matau aš jį apsiniaukusį, nes jis yra svetimųjų rankose. Jis kaip vaikas iš prieglaudos, kurį augina tie, kurie jo nepagimdė ir nemylė. Ne,-galvoja jis vėl,-matau jį dulkiną ir paprastą dėl to, kad atėjau čia ne iš ilgesio ir meilės, bet iš atkaklumo. Aš didžiavausi, kad pasieksiu jį, kitiems neprieinamą-iš užsispyrimo esu čia, iš pykčio. Per nusikaltimą padariau tai-aš apgavau savo šeiminkus, kurie buvo man geri ir globojo benami ir našlaidį. Ir aš palikau savo pareigą, nesiklauses ir darbymečio metu.

Ir jis pajuto gėdą ir gailęstį dėl savo nusižengimų, ir jis galvoja, kad norėtų ilgai dirbti

savo šeiminkams, ir dar ilgiau ir sunkiai, kad šitas miestas grįžtų į savo garbės vietą tėvynėje. Dėl šitų didelių troškimų jo širdis ėmė taip gelti, kad jis apsiverkė.

Tuo metu jis ėjo per aikštę, ir jo koja užkliuvo smėlyje gulintį daiktą. Kai pasilenkė pakelti-jis pamatė, kad tai mažas medžio drožinys, rudas, dulkėmis apsinešęs medinis vilkas buvo tarp jo pirštų. Valandėlę galvojo jis ir nusišypsojo:

— Aš parnešiu tai šeiminko sūnui,-tarė jis.-Juk tai yra jo nuopelnas kad aš keliavau. Ir pasakysiu, kad jis turėjo būti mano vietoje, nes jis žino daug apie vietas, kur aš nesugebėjau pamatyti nieko. Ir jis nėra toks blogas man, jis būtų geresnis, jeigu aš nerodyčiau jam, jog galiu permesti jį viena ranka per beržo viršūnę. Aš esu blogesnis. Taip, aš parnešiu jam vilką iš Vilniaus.-Ir jo širdyje pasidarė šilta. tarytum ant jos būtų uždėjęs ranką geriausias draugas.

Taip bemastydamas, ką papasakos grįžęs, jis jau priėjo priemiestį ir siauras gatves pakraštyje, ir pamatė senį elgetą.

Tasai sėdėjo ant papuvusios kaladės ir valgė duoną. Ne, tai nebuvo valgymas, nes duona buvo sausa ir kieta, ir senis tikrai lietė ją lūpomis, tarytum bučiavo, o jo veidas atrodė beviltiškas ir alkanas.

-- Vargšas,-pamanė berniokas ir sustojo. Jis apžiūrėjo savo maišelį ir kišenes, tačiau niekur nerado duonos nei kitokio maisto, jis pats buvo viską suvalgęs. Vieniuteliai dalykai, kurie slypėjo jo kišenėje, buvo medinis vilkas ir senas auksinis pinigais, kurio jis nepaliko Dievo Motinai kaip buvo žadėjęs.

Minutę jis galvojo, jo širdis staiga pasidarė kieta, kaip elgetos duona, bet pamažu ji vėl išsiskleidė ir ėmė linksmiai plakti.

Jis įdėjo savo vienintelį turtą į senio plaštaką ir skubiai nužingsniavo. Tikrai gerokai nuėjęs, jis užlipo ant kalvos ir pažvelgė atgal į paliktą miestą, kurį jau mylėjo tyliai ir stipriai. Jis sustojo: tolumoje aukštai buvo temstantis dangus, ir žemai miestas. Jis regėjo gatvę, kurioje šiandien klaupėsi žmonės-dabar jos grindinys buvo išklotas akmenimis, kurie spindėjo kaip mėnuliai. Du stulpai stovėjo ten, dideli ir aukšti švytravo jie, perpinti aukso spinduliais ir rožinėm sruogom. Ir virš jų, po išgaubtu skliautu, stovėjo Dievo Motina-joks žemiškas papuošalas neslėgė Jos balto skaištaus apdarą, ir meiliai pakėlė Ji savo Veidą virš miesto ir žemės. Ir Jos žvilgsnis, geresnis už motinos, palietė piemens akis.

— Aušros Vartai, sušnibždėjo jis ir puolė ant žemės.-Štai kokie yra Tavo Vartai!

VELYKŲ RYTA

Ne berželiai — svyruonėliai
Ašaroja...
Ne gegulė — našlaitė
Sudejuoja...

Tik senoji motinė
Prie vartelių,
Viena rymo pasilikus
Be sūnelių...

Vienas žuvo, kitą priešai
Išgabeno...
Trečias kaujasi miškuose —
Partizanas...

Ir nuo skruostų, prie vartelių
Krinta rasos...
Ir išbalo, nušarmojo
Tamsios kasos...

Kas pajėgtų išmatuoti
Gilų jausmą,
Kas pasvertų tąjį tylų
Širdies skausmą...

Kur tos upės, kur gesina
Širdies laužus?
Ir šaltiniai, kur gaivina?
Nepagriausia...

Kur tie žodžiai, kur balzamu
Skausmą tildo?
Kur tos ugnys, kur ledynų
Kalnus šildo?

Kur tos žvaigždės, kur užgimstant
Šviesiai degė...
Kai aplinkui tiktai skriaudą
Akys regi...

Ar gi vyliai jautrią širdį
Tik liūliavo?
Ar gi viltys tiktai mirtį
Pranašavo?

Taip Velykų šventą rytą
Spaudžia širdį,
O tylu ir Alleliuja
Nesigirdi...

Saulė žėri spindulėliais
Tarp dulkelių,
Ir senutė klumpa žemėn
Prie vartelių...

Tyliai kužda poterėlį
Už sūnelį,
Kuris žuvo už gimtinę —
Savo šalį...

Kužda antrą už kareivį —
Partizaną...

Kur kovoja šventą kovą
Savo žemėj...

Kad pajėgtų, ištesėtų
Šventą kovą,
Tėviškėlėje atgimtų
Vėl gerovė.

Ir už trečią, kuris neša
Ištrėmimą,
Kad sulauktų savo krašto
Atgimimo...

Staiga vieškelis senasis
Subildėjo...
Ne Velykiniai varpeliai
Suskambėjo...

— A, tai senė, ji močiutė
Partizano...

Sutratėjo trumpa salvė
Iš nagano...

Ei, pasauli, Alleliuja,
Kristus kėlės.
Tiktai niekas neprikels jau
Sengalvėlės...

Tik čyrūnas-vieversėlis
Skelbs Kūrėjui,
Kokią skriaudą tėviškėlėj
Jis regėjo.

Tiktai beržas baltarankis
Tyliai melsis,
Ak, kada, kada Tėvynė
mano kelsis?...

Mažiesiems

Velykos

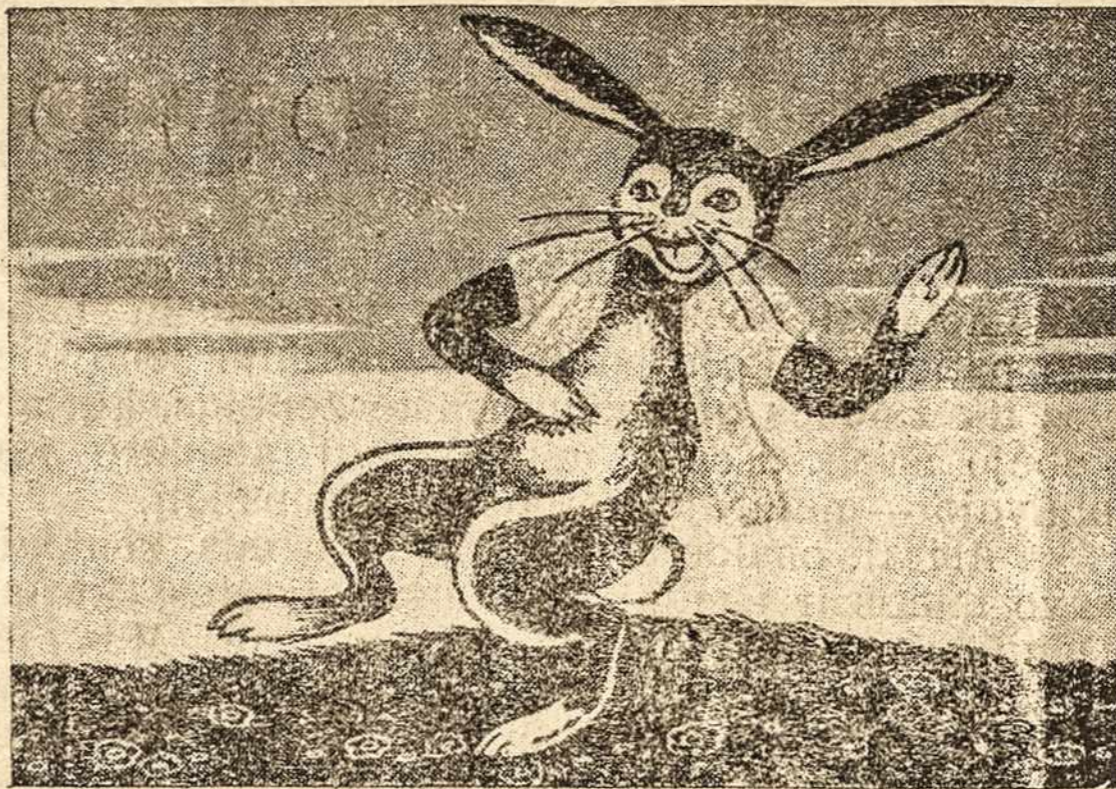
Atėjo didi šventė,
Šypsodamos džiaugsmu.
— Velykos mus aplankė.
Taip linksma ir džiugu!
Ir džiaugiamės visi —
Vaikučiai mes maži.

Nebuvo dar saulutės
Ant žydrojo dangaus,
Kai kėlė mus močiutė
Iš miego taip saldaus:
Tėvelis malonus
Nuves bažnyčion mus.

Mes pamatyt norėjom,
Kai Viešpats prisikels,
Kai tie balsai vargonų
Jam Alleliaja skelbs.
Kad džiaugsmo Jo pilni
Sugrįztume linksmi.

Ir laukėm mes Velykų
Rytelio malonaus,
Margučių nudažytų
Visi žinojo — gaus:
Ir štai dabar penki,
Mėginkim ar tvirti.

M. Pušinskas

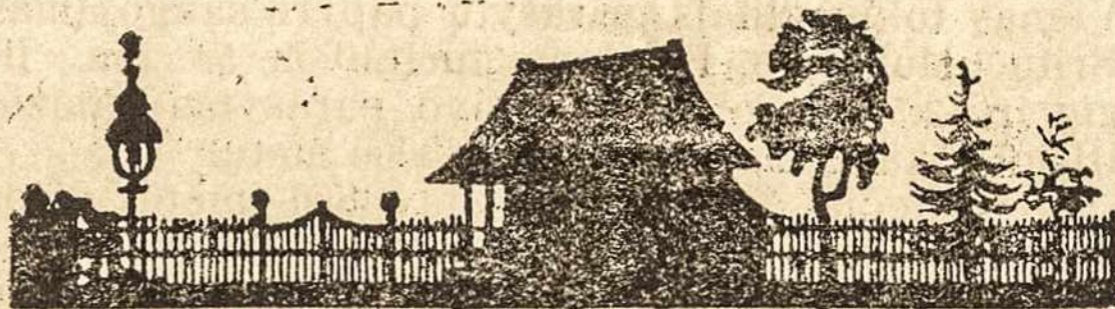
KIŠKIO PUSRYČIAI

Čiobriai ant kalnelio,
o tenai prie upės
kiškis atšokėjęs
tupį pasipūtęs.

Nuprausė burnelę
jis prie šaltinėlio,
nūn šukuoja galvą,
úselius tik suka.

Bėgs paskui į lauką
dobilų ieškoti,
o pavalgęs sočiai,
eis krūman miegoti.

J. PLADIS

SÃO PAULYJE,
VILA ZELINO-
JE, LIETUVIŲ
BAŽNYČIA

POPIERIS

Tarp daugybės įvairiausių istorijų, surašytų baltame popierio lape, viena įdomiausių bene bus paties popierio istorija. Jau gilioje senovėje, vos tik žmonės prasimanė rašto ženklus, kuriais gebėjo išreikšti savo mintis, tuoj atsidūrė kebliavoje — neturėjo kur tų ženklų padėti.

Asirai, chaldėjai įkrapštydavo tais ženklais savo mintis ir išmintį į molines plyteles, kurias išdeginę saugodavo savo knygynuose. Mes jei ten būtume atsidūrę, jaustumėmės greičiau į plytinę ar pas puodžių pakliuvę, negu į biblioteką. Nepatogių ten būta tų molinių knygų, o tokio jų molinio laikraščio vargu ar benorėtume pirkinėti.

Egiptiečiai savo ieroglifams rašyti ieškojo lengvesnės medžiagos ir ją rado augalo laiškuose, tariant stiebelio tošyje. Tas augalas vadinosi papyras. To augalo kamblys, panašiai kaip Brazilijoje pažįstamasis palmitas, buvo susisukęs iš daugelio eilių plonos dangos. Ta danga, kamblį nupiovus, juostomis būdavo nuvyniojama, ištiesiama, džiovinama, lyginama, ir į taip paruoštą papyrą senojo Egipto išminčiai rašydavo savo mokslų ženklus. Tokiu būdu papyras yra pati seniausioji medžiaga bent kiek panaši į mūsų vartojamą popierį, kuris nešioja ano pirmatako vardą.

Egiptiečiai papyrą vartojo prieš 4000 metų. Vienas tokių glifais prirašytų papyrų saugojamas Britų Muzėjuje, Londone, turi 40 m. 54 cm. ilgio ir 42,5 cm. pločio, ir buvo parašytas Ramzio III-jo laikais, maždaug prieš 3000 metų.

Kiniečiai pažinojo raštą 1800 metų prieš Kristaus gimimą. Rašydavo ant bronzos lapų ir ant kaulų. Turbūt, dėl pailgos ir siauros kaulų formos kiniečių rašto eilutės pradėta rašyti iš viršaus žemyn, ir jie taip rašo iki šių dienų. Taip pat buvo bandyta rašyti ir ant šilko.

Kitur apie 1500 prieš Kristaus gimimą pradėta rašinėti ant tam tyčia kalkėmis plonai išdirbtos odos. Tobiliausia tuo metodu išdirbta oda plito iš graikų kolonijų Mažojoje Azijoje, ypatingai iš Pergamono miesto. Iš ten atėjo ir tos medžiagos vardas — pergamentas.

Toliau istorija pasakoja, jog 105 m. prieš Kristų kažkoks dvariškis Cai-Lun parodė kinų imperatoriui pirmuosius tikrojo popierio lakštus.

Cai-Lun'o popieris buvo pagamintas iš žievių, skudurų, ir kanapių susmulkintų ir sumaltų vandenyje. Keletą amžių kiniečiai saugėjo popierio gamybos paslaptis. Tik 751 m. po Kr. Samarkando chanai mongolai tą paslaptį išplėšė iš kiniečių, karo belaisvių. Dėka daug ten augintų linų bei kanapių ir apylinkėse gausaus švaraus vandens, Samarkandas greitai tapo nauju popierio gamybos centru.

Harun-el-Rašidas, garsus iš 1001 nakties pasakų, įvedė popierio vartojimą į Bagdadą. Jam viešpataujant Bagdade valdžios įstaigos pradėjo vartoti popierį aktams ir raštams.

12-me šimtmetėje arabai atgabeno popierį į Europą, pirmiausia Sicilijon ir Ispanijon. Vienas keliautojas po Orientą 1035 m. pasakoja matęs Kaire pardavėjus įvyniojant į popierį pirkinius.

Carsusis italų keliautojas Marko Polo 1298 m. rašo matęs Kinijoje popierinius pinigus. Jau

400 m. prieš Kristų kiniečiai gaminosi dažus iš suodžių, o 1041 m. po Kr. turėjo savo spaudos ženklus. Deja, jų kalba su aibe ženklų netiko sparčiai spaudos pažangai ir tipografijos vartojimui.

Tik 1450 m. Jonas Gutenbergas atspausdino savo pirmąją bibliją keičiamomia raidėmis. Pergamentų neužteko ir jie buvo brangūs. Teko ieškoti gausesnių ir ir pigesnių žaliavų, nes po spaudos atsiradimo labai padidėjo popierio paklausa.

Po XV amžiaus pusės civilizuo tame pasaulyje pradėjo sparčiai plisti popierio gamyba. 1495 m. tapo pastatytas pirmasis popierio fabrikas Londone, o 1622 m. ten pat pasirodė ir pirmasis laikraštis. 1638 m. buvo įkurta pirmoji tipografija Cambridge, Mass., Šiaurės Amerikoje.

1680 m. buvo išrastas taip vadinamas «olandiškas maltuvas», kuris skurlius ir kitokią pluošteną su vandeniu sumala į skystą tyrę. Ta tyrė liejama į rémą ant metalinio tinklo arba audinio ir ten vandeniui nusisunkus lieka lapas, kurį belieka tik suspausti, išdžiovinti, ir suglaistyti. Tie primityviškieji popierio gamybos dėsniai galioja iki šiol. Mašinos tik pagreitina pačią produkciją.

XVIII amžiuje popierio paklausa ir gamyba tiek padidėjo, jog pradėjo stigti pluoštinių medžiagų, kaip žaliavos. Popierio fabrikantai lipino atsišaukimus ir plakatus šaukiančius: — «taupykite, saugokite skudurus!» Popierio gamintojai ir darbininkai būdavo atleidžiami net nuo karinės prievolės atlikimo.

Prancūzų mokslininkas Reaumur'as apžiūrindamas širšių lizdus pastebėjo jų medžiagos panašumą į popierį. Jis nusprendė, kad iš medžio turėtų būti įmanoma pagaminti popieris, taip kaip širšės sugeba iš tos pat medžiagos padirbti sau lizdus. Jo tyrimus sekė kitų mokslininkų darbai, kol išsiplėtė didžiulė ir nuostabi celulozės (medienos pūkinio pluošto) pramonė.

Apie 1800 metus anglas Mathias Koops pagamino pirmąjį popierį tik iš žievių, medžio ir augalinių pluoštų, nepanaudojęs lininių nei medvilninių skarmalų.

Pradžioj sutrindavo medžio (popiermalkių) rastus dideliais tekėlais į smulkia masę, taip vadinamą mechanišką medieną. Ją išplakus vandenyje, nusunkus, suslėgus ir išdžiovinus mašinomis gaminamas laikraštinis popieris, kuriame mes lengvai imatome medžio gabaliukus.

Vėliau chemikams pavyko virinant tokią medieną sieros rūgšties ir kalkių pieno skystyje ištirpinti medžio pluošteliu suklijavusią medžiagą (ligniną). Liko medienos pluoštas, minkštas, purus lyg plaukeliai ant medvilnės grūdo. Tai buvo chemiškai atpalaiduota medžio pagrindinė augimo medžiaga — celulozė, ta pati iš kurios širšės daro savo lizdus, o žmonės popierį.

Tolimesnieji tyrimai tik išplėtė laboratorijose atrastus būdus ir pritaikė juos pramonėje plačiu mastu.

Popiermalkės susmulkinamos galingose kapojimo mašinose, tartum šiaudai į abraką. Tas smulkus medžio piaustinys slenkančiomis juostomis nunešamas ir supilamas į didelius plieninius bosus, po 200 tonų ir daugiau. Tie bosai

dar pripilami sieros rūgšties ir kalkių pieno skiedinio, aklinai uždaromi, kaitinami, vartomi ir sukiojami, ir taip verdama, kol minėtasai skystis ištirpina medžio klijus (ligniną) ir palieka laisvas, purus medžio pluoštas — celulozė.

Yra du pagrindiniai medienos virinimo būdai: 1) Sulfito ir 2) Sulfato.

1) Sulfito celulozė gaunama virinant susmulkintą medieną sieros rūgšties skiedinyje, kuris paruošiamas taip:

Deginama siera ir jos deginys (dujos) perliejamos vandeniui. Tas vanduo ataušina ir paima su savimi sieros deginio dujas ir tada dar teka per kalkakmenių bokštą. Tokiu būdu tas skystimas susideda iš sieros rūgšties ir kalkių pieno — $\text{Ca}(\text{HSO}_3)$ — jau yra paruoštas «buljonas» medienai virti. Jame išvirinus medžio šiupinį lieka 42% celulozės, tinkamo popieriui gaminti. Kita pusė medžio masės ištirpsta minėtame virale. Gera dalis nuovirose ištirpusių medžiagų dabar jau mokama vėl iš ten išgriebti. Anksčiau viskas būdavo išliejama į upę...

Pirmoje vietoje iš sulfito nuovirų sunaudojamas ten ištirpęs medžio cukrus. Skystimas apdraugiamas ir iš tos brogos išvaroma apie 12,7% (skaitant nuo medžio svorio) medžio spirito, tindamo kûrenti, bet jokia būdu netinkamo gerti! Išgėrus medinio spirito, kuriame yra sieros ir kitokių kenksmingų priemaišų, netenkama regėjimo, o dažnai net ir gyvybės.

Kitos medžiagos ištirpusios nuovirose iki šiol dar vis sunku sunaudoti. Jos būdamos dervinio pobūdžio, vandenį išgarinus ir išdžiovinus, dažniausia sukūrenamos katilams kaitinti. Daromi tolimesni tyrimai geresniam lignino sunaudojimui pakeisti.

Sulfito celulozė būna suvartojama popierio gamyboje baltintame ir nebaltintame pavidale. Iš tos pačios celulozės galima pagaminti taipgi ir dirbtinį šilką, taip vadinamą rayon, iš kurio pav. mezgamos moteriškos kojines.

Iš šimto gramų eglinių malkų ritinėlio išeina viena pora moteriškų kojinių. Pakanka atplauti eglės rastelį maždaug 6 cm. skersmens ir perdirbti jį į 35 gramus švarios celulozės. Kaip jau anksčiau skaitėme, tai nėra labai paprastas darbelis. Dar daugiau painiavos, kaip tuos 35 gr. celulozės reikia paversti į celulozės acetatą arba dar į kitą rūšį, vadinamą viskoze. Iš acetato arba iš viskozės jau galima išspausti į šilką panašius siūlus. Kadangi čia jau prasideda tekstilė o ne popieris, tai tolimesnę eigą ir paliksime verpėjams, audėjams, mezgėjams...

2) Sulfato celulozė, techniškai dažniausia vadinama «kraft», gaunama tada, kai medžio druzgai virinami nebe kalkiniame sieros raugale, o jo vieton imamas sodos sieros skiedinys — Na_2SO_4 — t. y. soda caustica sujungta su sieros rūgštimi.

Sodos-sieros skiedinyje išvirta mediena būna labai tvirta, jos pluoštas nepameta tamprumo, bet pati celulozė po kurio laiko, oro ir šviesos įtakoje, pagelsta. Dėl tos priežasties iš jos daromas popieris maišams, raiščiams ir pn., kur spalva ne tiek svarbu kiek atsparumas. Šiuo būdu gaunama apie 46% celulozės. Pastaraisiais laikais naudojant chlorą, kuris gaunamas iš valgomosios druskos, galima labai gražiai išbaltinti ir «kraft» celulozė. Iš šios pastarosios daromas baltas, tvirtas popieris, tarp kita ko popieriniai buteliai ir stiklinės vienkartiniam sunaudojimui.

Iš sodos sulfato nuovirų, kurios lieka po virinimo, lengvai atimama apie 4% terpentino ir dervinio aliejaus, o kitas liekanas sudeginus iš pelenų potašo vėl sugražinama soda. Abiem atvejais deginimo šiluma sunaudojama garo katilų kaitinimui.

Šių dienų civilizacija be popierio būtų visiškai neįmanoma. Visas šių dienų mokslas, menas ir kūryba yra surašyti arba atvaizduoti popierėje. Technikos ir mokslų pažanga tapo įmanoma tik popierio dėka, nes visokių naujų išradimų planai ir projektai pirmiausia buvo padaryti popierėje. O ką ir bekalbėti apie rašytąjį žodį, kuris srovėmis teka ir išsilieja popierio lapuose. Tik pagalvokime apie tą milžinišką knygų ir laikraščių skaičių, kuris kas metai išeina visuose žemės kraštuose!

Be tų lapų, kuriuos sunaudoja spauda, dar daugiau išeina pirkinių suvyniojimui, reklamoms, maišams, virvelėms ir daugeliui kitokių reikalų.

Popierio suvartojimas bet kuriame krašte parodo tos šalies kultūrinį ir ypač pramoninį pajėgumą. Štai, pav., kiek popierio suvartojama per metus «ant vieno žmogaus» —

Suv. Amer. Valst.	1938 m.	130 kg
	1946	165 kg
Anglijoje	1938	75 kg
	1946	40 kg
Švedijoje	1938	40 kg
	1946	80 kg
Brazilijoje	1938	3,5 kg
	1946	4 kg

Iš šių skaitlinių matome, jog pav. Anglija po paskutiniojo pasaulinio karo dvigubai nuskurdo, o Švedija dvigubai praturtėjo laike aštuone-to metų. Suv. Amer. Valst. nepaisant karo, popierio suvartojimas pakilo arti 30%, o Brazilijoje paliko beveik vietoje prie ir šiaip jau labai mažo suvartojimo.

Šiaurės Amerikos Valstybės turi savo didžiulę celulozės ir popierio pramonę, kuri pati padengia didžiąją tos milžiniškos popierio paklausos, perdirbdama savo gausius miškų išteklius, o be to dar ir nemažai importuoja.

Likusiai pasaulis perkasi celulozė iš Švedijos, Norvegijos, Suomijos ir Kanados. Tokiu būdu žemės rutulio šiaurė, apaugusi gausiais spygliuočių miškais, tapo tiems kraštams tikru turto šaltiniu ir popierio žaliavos tiekėju daugeliui kraštų. Dėka geresnės šiaurinių spygliuočių medžių rūšies, palankių upių krypčių sielių plukdymui ir jau išbujojusios celulozės pramonės, atrodo, šiaurė dar ilgai naudosis tomis gamtos duotomis ir darbo sukurtomis pirmenybėmis.

Šių dienų popierio fabrikai perka čia aprašytąją celulozė įvairiausių rūšių ir dideliais kiekiais, o iš jos jau patys gamina popierį, darydami įvairius mišinius, o pagal tuos mišinius išeina įvairios popierio rūšys. Sausa celulozė vėl sudrėkinama, sumetama į «olandiškus maltuvus», pridedama vandens, koalino (kad popieris būtų lygesnis), dažų jei reikia, ir ten gerai išplakta tyrė nuolatine srove teka ant judomų, bėgančių metalinių tinklų, nusiunkia, toliau ant filtro juos tos išspaudžiamas vanduo, išdžiovinama drėgmė, suglaistoma, suvyniojama į ritinius — ir popieris baigtas.

Sostakoviciau, šok per langą...

(Laiškas iš New Yorko)

Raudonieji diktatoriai iš Kremliaus visais būdais stengiasi varyti propagandą viso pasaulio kraštuose, kad tuo parengus sabotažininkų ir išdavikų artėjančio karo metu. Tam tarnauja ir vadinamieji «taikos» siekimai.

Viena tokia sovietinės taikos komedija įvyko š. m. kovo mėn. 25-27 dienomis New Yorke.

Čia Kremliaus įsakymu susirinko iš įvairių kraštų įvairaus plauko bolševikai į jų vadinamą «taikos» konferenciją, kurią sudarė «intelektualai». Maskva atsiuntė muziką Šostakovičių, rašytoją Fadejevą — NKVD agentą.

Konferencija vyko puikiausiame New Yorko viešbutyje, tačiau nepuikiai pavyko. Jau pirmą dieną prie viešbučio pasirodė rusų pavergtų tautų atstovai su plakatais, demaskuojančiais bolševikų apgaule. Čia buvo lietuviai, latviai, estai, kroatai, lenkai, ukrainiečiai, vengrai ir kiti. Prie jų prisidėjo Amerikos karo veteranai.

Visas tris dienas visi Amerikos laikraščiai davė didžiules fotografijas iš tų antibolševikinių demonstracijų.

Iš daugelio demonstracijų šūkių daugiausiai spaudai patiko **L i e t u v i ū** šūkliai:

— Šostakovičiau, šok per langą!...

Šiuo sakiniu buvo patariama sovietų delegatui padaryti taip, kaip pernai padarė sovietų konsulato tarnautoja Kosenkina.

— Niet, tovarišč. Dar kitame buvo klausima:

— Ar jūs atsivežėte paveikslus apie masines žudynes Lietuvoje? Ir t. t.

Demonstracija trukusi tris dienas, parodė, kad J. A. V. supranta bolševikų klastas, kad nepasiduos jų provokacijom. Taip pat ir bolševikų propagandistai patys galėjo išsiukinti, kad vakarų pasaulyje yra tikroji laisvė.

Tai jiems įsakmiai įrodė ir vienas kalbėtojas jų vakarienes metu, nepabūgęs raudoniešiams išdrožti tiesą į akis.

Ir lietuviai New Yorke pajuto, kad atkakli kova dėl Lietuvos laisvės tikrai greit duos vaisių.

New York

Vladas VIJEIKIS

Lietuviai Svetur

D. Britanija

Lietuva — tarptautinių organizacijų narys.

Šiomis dienomis Lietuvos atstovui D. Britanijoje p. S. Kuzmminskui pranešta, kad Lietuva priimta «Žaliojo Internacionalo» pilnateisiu nariu.

«Žaliojo Internacionalas» yra tarptautinė organizacija, apimanti viso pasaulio ūkininkus ir Lietuvai, kaip žemės ūkio kraštui, yra artimiausia tarptautinė organizacija šiapus «geležinės uždangos».

Londonė

Įvykusiame Tarptautiniame Liberalų suvažiavime Londone, kuriame iš Lietuvos pusės dalyvavo p. S. Kuzminskas, kaip visų Lietuvos liberalinių srovių atstovas ir prof. S. Žakevičius — kviestas Liberal International biuro Londone.

Šis suvažiavimas priėmė rezoliuciją liečiančią Baltijos kraštus, kurioje prašoma Jungtinių Europos Valstybių Sąjungos, kad Lietuvai, Latvijai ir Estijai būtų leista dalyvauti ir pilnateisiais nariais aištovauti Tarptautinėje Taryboje ir Vykdomajame Komite, tokiomis pat sąlygomis, kokios yra taikomos kraštams esantiems po totalitarine dominacija.

Svarbiausias suvažiavimo nutarimas buvo įsteigti nuolatinį pavergtųjų tautų liberalinių atstovų biurą prie Liberal International,

į šią sekciją įeis du Lietuvos atstovai.

Lietuvos

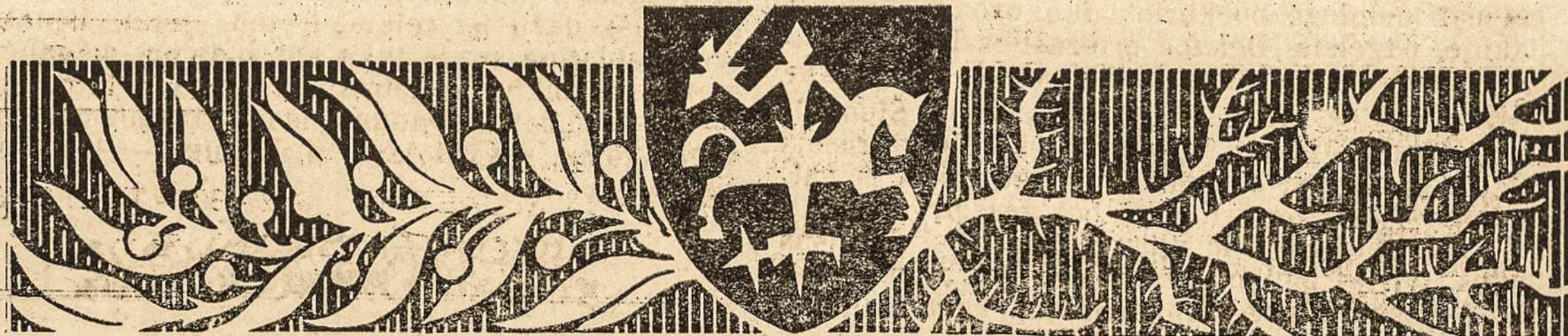
Tremtyje Žurnalistų Sąjungos Valdyba pranešė Rytų bei Vidurio Europos, Pabaltijo ir Balkanų tautų laisvųjų žurnalistų Federacijos Tarybai Londone, kad rašytojas F. Nevaravičius yra skiriamas Lietuvos atstovu į Federacijos Tarybą.

D. Britanija

P. DEVENIS

Amerikoje

Praeitą mėnesį mirė kompozitorius A. Vana-gaitis.

Liūdnos Šypsenos

APIE KALVIUS...

Prieš kiek laiko Berlyne, rusų zonoje, tūlas keistuolis vokiečių žurnalistas, žinomam Sovietų Sąjungos rašytojui Garbatowui pastatė dar keistesnę klausimą:

— Ar Sovietų Sąjungoje yra turtingų žmonių?

Draugas Garbatow atsakė gan suktai

— Manau, kad aš neblogai gyvenu — turiu didelį butą Maskvoje ir savaime suprantama — kurortinę vietą...

Tačiau kokią «kurortinę» vietą, manau, visiems aišku!

Ta pačia proga, vienas rusų zonos vokiečių laikraštis rašydamas apie Sovietų Sąjungos «kapitalistus», rašo:

«Yra ir turtingų žmonių. Taip tariant milijonierių. Pavyzdžiui, miręs rašytojas Aleksiejus Tolstojus buvo vienas iš jų...»

Arba — Nikalojus Lavrentjevič Kovaljew, Ordžonikidžio mašinų fabriko darbininkas.

Jis iki rugsėjo mėnesio vidurio išpildė penkias (prašau nesijuokti!) metines normas ir dešimties mėnesių bėgyje uždirbo 30.000 Rb. ir pasistatė nuosavą namą...

Todėl nieko nuostabaus, jeigu apmokytas darbininkas, Kovaljew, priklauso prie savojo krašto turtingųjų žmonių...»

Komentarai nereikalingi.

* * *

Palikime visus Kovaljewus, arba lietuviškai tariant — kalvius, nuošaly. Tegul jie dirba už penkis, už dešimtis...

Tačiau faktas lieka faktu, kad Sovietų Sąjungoje arba jų užimtose srityse dalykai atrodo kitoje šviesoje.

Iš ten bėga ne tik žmonės, bet ir keturkojai sutvėrimai...

Vokietijoje sklinda smagus anekdotas, kaip iš rusų okupuotos zonos į vakarinę zoną atbėgo ožką ir, atsiprasant, bekonas.

Laimingai pralaužę «geležinę uždangą», ožka klausia bekoną:

— Sakyk, kodėl tu toks liūdnas?

Bekonas, atsidūšęs, taria:

— Gera tau, ožkele, tu dabar galėsi bliauti kiek patiks. Bet man kas kita — aš nerasiu tokio tvarto, kaip kad tenai.

* * *

Tie patys pyragai dedasi ir Lenkijoje.

Prieš kiek laiko Lenkijos užsienių reikalų ministerijoje pasižymėjo savo gabumais jaunas tarnautojas Rapoportas.

Savo veiklumu jis vis daugiau įgudavo pasitikėjimo pas užsienių reikalų ministerį Modzelevskį.

Rapoortas ne tik sugebėdavo atlikti jam pavestus uždavinius, bet ir pagyrimus už savo darbą gaudavo.

Kartą jis buvo išsiųstas su misija į Rumuniją. Ir jau po dviejų dienų Modzelevskis gavo tokią telegramą:

«Viską atlikau pagal duotas instrukcijas. Tegyvuoja laisva Rumunijos liaudies respublika! Rapoportas».

Su sekančiu uždaviniu jis buvo pasiųstas į Bulgariją.

Po dviejų dienų Modzelevskis vėl skaito telegramą:

«Viską atlikau pagal duotas instrukcijas. Tegyvuoja laisva Bulgarijos liaudies respublika! Rapoportas»

Turėdamas galvoje tokį Rapoporto stropumą ir atsidavimą «liaudžiai», Modzelevskis, nors vis dar svyruodamas, pasiuntė pažangų valdininką į Vašingtoną. Po dviejų dienų jis gavo tokią telegramą:

«Nieko nepadariau. Nenoriu. Tegyvuoja laisvas Rapoportas! Rapoportas.»

Ir čia komentarai nereikalingi.

MŪSU KAINOS

atatinka mūsų

PAGAMINTU

BATU tikrai

vertei

Neleiskite savęs apgauti išviršine išvaizda. Mūsų įmonė žinoma visame krašte, visados pateikia vertingus gaminius.

Aukšta kokybė
Didelis patvarumas
Gera išvaizda

CALÇADO JONAS

JONAS VIGELIS

FAB. RUA S. CAETANO, 862 - 809 - TEL. 9-4682

LOJA: AV. ZELINA, 73

LIETUVOJE

Vokietis kunigas lankėsi

LIETUVOJE

Vienas Vokietijos laikraštis spausdina pareiškima paskutinio kunigo vienuolio, išvykusio iš Karaliaučiaus.

Dveji metai NKVD lagery Pr. Eylau! Ketverios spygliuotų vielių užtvaros. Sargybos bokštai. Sekliai šunes. Tai garsusis tar-domasis NKVD lageris. Barakai kaip daugely lagerių. Protarpiais iki 16.000 vyrų, moterų, vaikų. Dvejus metus buvau čia išlaikytas. Kaip «itariamasis». Išleistas gavau leidimą laikyti pamaldas vienoje iš keturių katalikų bažnyčių Kaliningrade. Dažniausiai pamaldos būdavo laikomos katakombose arba pusiau apgriuvusiuose rūsiuose. Iš pradžių mieste buvo vienuolika kunigų.

Maisto produktų buvo maža. Laisvoj rinkoj svaras lašinių buvo 220 rublių. Lietuvoje už tiek

mokėjo tik 110.

Nusprendžiau vykti į Lietuvą. Turėjau ten pažįstamų kunigų. Išstisas dienas keliavau į tą palaimintą kraštą». Sienos tarp abiejų kraštų daugiau nebėra... Lietuva pasiekęs buvau iš visų pusių sekamas. Šeši enkavedistai manęs nepaleido iš akių. Mano draugai Lietuvoje mane priėmė palankiai. Bet aš negalėjau išdrįsti aplankyti paskutinį Lietuvos vyskupą.

Kai aš grįžau į Kaliningradą, mane vėl paėmė tardyti NKVD. Areštuotas. Su tuo pamažu apsipranti.

«Parašykite Lietuvos vyskupui!» nusijuokė pusiau mandagiai, pusiau brutaliai valdininkas. Žai-biškai man nušvito:

— Niekados!

Tuo būtų išspręstas mudviejų abiejų likimas! Be abejo, abiejų laišakai būtų patikrinti, ir tada pasakyta: «Jūs susirašinėjate su Roma!» Susirašinėjimas su

užsieniu tai vienas iš didžiausių nusikaltimų. Jo gyvenamoji vieta būtų išduota šito laiškučio dėka!

Valdininkui atsakiau: «Kartoju jums: nepažįstu jokio vyskupo».

«Jūs negrįšite».

Paskui vėl buvau laisvas.

Kaip ilgam? Nežinojau. Vieną dieną gavau pasą. Su kitais dviem katalikų kunigais kitą dieną turėjau iškelti su transportu. Naktį pasirodė NKVD.

«Jūsų pasas atšauktas! Jūs liekate!»

Tik balandžio pradžioje gavau išvažiavimo vizą. Vos aštuoni katalikai paliko.

Kalėjimas dėl krienų

1945 m gegužės mėn. 24 d. Seirijų valsč., Žagarės km. pas Radzevičių atvyko 7 enkavedistai ir paprašė valgyti. Šeiminkė tarp kitų užkandžių padėjo ir krienų, kurie buvo labai švieži ir stiprūs. Pasižiūrėjo, pakraipė galvą ir pakabino po pilną šaukštą.

Krienai krienais palieka — paliko be žado. Manydami, kad juos norėjo nunuodyti, ūkininką surišo, o patys nubėgo teisybės ieškoti. Ruskeliai pasveiko, o ūkininkas dvi savaites pasėdėjo.

DVISAVAITINIS LIETUVIŠKOS MINTIES LAIKRAŠTIS

«MŪSŲ LIETUVA» GALIMA ĮSIGYTI SĂO PAULO LAIKRAŠČIŲ KIOSKOSE ŠIOSE VIETOSE:

MIESTE Prie pašto Avenida Săo Joăo
PRAÇA DA SĖ Viduryje aikštės kioske
SIUVYKLA VILNIUS Av. Duque de Caxias, 237
BOM RETIRO Rua Silva Pinto ir José Paulino kampas.

JOTEIKOS RESTORANE R. dos Italianos, 711
ESTAÇÃO DA LUZ prie įėjimo
ESTAÇÃO DA LUZ prie tilto
CASAS SĂO JORGE R. Săo Caetano, 526 ir 510
MOÓCA prie autobuso 93 sustojimo vietos
VILA ANASTACIO pas platintojus

VILA ZELINA Largo Săo José prie autobuso sust. vietos
ir Mocos lietuvių mokykloj pas Bronių Stankevičių, rua Lituania, 67.

RIO DE JANEIRE «Mūsų Lietuva» galima nusipirkti arba užsiprenumeruoti pas A. Gaulių Rna Piratini, 371 — casa 1.

Mūsų bičiuliams, JUOZUI, JURGIUI
MATELIONIAMS ir jų šeimoms,

SERAPINUI MATELIONIUI

mirus, liūdesio valandoje, netekus mylimo brolio, reiškiamo gilią užuojautą.

«Mūsų Lietuvos» Kolegija
ir Arte Grafica Lituania.

Broliams Matelioniams Juozui, Jurgiui ir Jų šeimoms dėl brolio

SERAPINO

mirties, reiškiamo gilią užuojautą

Sipavičiai.

Pranešame, kad už mirusio mūsų brolio
SERAPINO MATELIONIO

vėle, š. m. balandžio mėn 19 d. 8 val. ryto.
Kviečiame gimines ir artimuosius.

Juozas ir Jurgis Matelioniai.

VISAME PASAULYJE

Pasirasytas Atlanto paktas

Balandžio mėn. 4 d., dalyvaujant 12 valstybių užsienių reikalų ministeriams ir prezidentui H. Trumanui, Vašingtone buvo pasirašytas Atlanto paktas.

Rusija tvirtina, kad Atlanto paktas nėra suderinamas su Jungtinių Tautų Organizacijos siekimais ir todėl protestavo.

Atominė bomba taikai ginti

Amerikos prezidentas H. Trumanas pareiškė, kad nesvyruos, jei bus reikalo taikai palaikyti, pavartoti atominės bombos.

Amerikos generolas Clay, esantis Vokietijoje, pakartoja tą patį kitais žodžiais: «Taikai apsaugoti, jei bus reikalo, griebsimės jėgos».

Tie pareiškimai yra rimtas įspėjimas S. Sąjungai.

Rusija Italijoje uždaro konsulatus

Nuo š. m. balandžio mėn. 15 d. Rusija Italijoje uždaro visus savo konsulatus.

Vengrija savo pasiuntinybę uždarė nuo pirmo balandžio.

Politiniai šaltiniai tvirtina, kad konsulatai uždaryti ne kokiais nors politiniais sumetimais, bet kad praktiškai jie neturėjo jokio darbo.

Italija buvo prašiusi Rusijos leisti atidaryti kelis konsulatus Rusijoje, ypač Odeseje. Rusija sutikimo nedavė.

Studentų valymas

Čekoslovakijoje iš universitetų atleista 6.600 studentų dėl jų «nepatenkinamo darbo» ir mokymosi.

Komunistinė valdžia juos varo į fabrikus dirbti. Švietimo ministeris pareiškė, kad tie, ku-

rie parodys palankumą esamai valdžiai, vėliau galės grįžti į universitetus.

Toks atrodo Čekoslovakijos «demokratinis» veidas.

JTO

darbotvarkėn, kuri savo darbą pradėjo balandžio mėn. 5 d., New Yorke, Australijos ir Bolivijos iniciatyva, įneštas Vengrijos kardinolo, bolševikų nuteisto visam amžiui, bylos nagrinėjimas.

Kitas komplikotas klausimas, su kuriuo susidurs Jungtinių Tautų Organizacija, tai gražinimas Italijai kolonijų Afrikoje.

Italijos pusę palaikysiančios Pietų Amerikos valstybės.

Vokietijos suvienijimas

Suvienijimo bei konstitucijos paruošimo reikalais Vašingtone tariasi Prancūzijos, Anglijos ir Amerikos užsienių reikalų ministrai. Kadangi rytinė dalis yra Rusijos okupuota, tai šiuose pasitarimuose turėtų dalyvauti ir Rusijos atstovas. Bet Rusija į šiuos pasitarimus bus priimta tik tuomet, kai bus nuimta Berlyno blokada. O rusams dabar nuimti blokadą, labai nepatogu. Būtų didelis politinis pralaimėjimas.

Svedija lietuvių neisduos

Švedija atmetė Rusijos notą, kurioje Rusija kaltino Švediją persekiojimu lietuvių, latvių ir estų, neleidžiant jiems grįžti į Rusiją.

Švedija Rusijos kaltinimus pavadino fantazija ir pareiškė, kad norintieji grįžti jau senai grizo, o Rusija yra klaidingos nuomonės, tikėdama, kad tie asmenys, kurie šiuo metu yra Švedijoje nori grįžti. Jie ir pa-

bėgo iš to «rojaus», kad nesugrįžti.

Kinijoje

prasidėjo lemiamieji mūšiai tarp komunistų ir nacionalistų, nors Pequine dar tebeeina taikos derybos.

Mūšiai eina 1600 kilometrų platumė.

Keno pusėn nusivirs karo laimė sunku pasakyti, nes Kinijos karas ginklais ir kitomis medžiagomis aprūpinamas iš užsienio.

Čia susikerta rusų ir amerikonių interesai.

Vokiečiai patys valdysis

Amerikonai, anglai ir prancūzai nutarė leisti sujungti visas tris zonas (be rusų okupuotos zonos) ir leisti patiems vokiečiams valdytis.

Numatoma, kad Vokietija bus federalinė respublika.

Nors ir okupacinė kariuomenė bus atitaukta, tačiau bus palikti atatinami pareigūnai, kurie stebės vokiečių gyvenimą ir turės veto teisę.

Kravcenko laimėjo

Paryžiuje išeinantis komunistinis savaitraštis «Les Letres Françaises» rašė, kad knyga «Aš Pasirinkau Laisvę» nėra parašyta paties Kravcenko ir kad ten nupasakoti faktai apie sovietų Rusijos gyvenimą neatainka tikrąybę.

Knygos autorius laikraštį patraukė teismo atsakomybėn.

Teismas tesėsi net tris savaites.

Liudininkų, komunistinio laikraštuko naudai, Maskva atsiuntė net iš Rusijos. Tačiau byla baigėsi Kravcenkos naudai.

Už Kravcenkos įpsmeižimą teismas laikraštui nubaudė pinigine pabauda, priteisė atlyginti teismo išlaidas ir pirmame laikraščio puslapyje paskelbti teismo sprendimą.

Lietuviai BRAZILIJOJE

Skambėjo v lietuviškos dainos

Balandžio mėn. 2 d. 20 val., S. Paulo konservatorijos salėje, av. S. João 269, buvo suruoštas lietuviškų organizacijų: Liet. Kat. Bendruomenės, Liet. S-gos Brazilijoje, L. K. J. S-gos «Vytis», globojant Lietuvos konsului S. Paulyje p. Al. Poliškaičiui, propagandinis lietuviškos dainos koncertas.

Ruošiamo koncerto tikslas buvo supažindinti kitataučius su lietuviška daina bei tautiniais šokiais.

Svečių tarpe matėsi visa eilė Lietuvai draugingų valstybių konsulų, jų tarpe buvo ir Amerikos generalinis konsulas p. Cecil Cross, S. Paulo valstijos gubernatoriaus, bei įvairių valdžios departamentų atstovai.

Lietuvių, dainos mėgėjų, buvo atsilankiusių ne tik iš tolimų S. Paulo priemiesčių, bet net iš provincijos.

Pirmoje programos dalyje dainavo Liet. Kat. Bendruomenės choras, diriguoju J. Stankūnui, ir Liet. Kat. Jauni-

mo S-gos «Vytis» choras, diriguoju F. Girduškui.

Bendruomenės mišrus choras dainavo St. Šimkaus — Vakarinė daina, J. Stankūno — Kur namas mūs, Pereiros — Tātū, St. Šimkaus — Ant tėvelio dvaro, V. Paulausko — Savanorių maršas.

Bendruomenės vyrų choras išpildė: M. Petrausko — Gaudžia trimitai, Kuprevičiaus — Pajūriais, J. Stankūno — Lietuva — šalis gražioji.

«Vyčio» mišrus choras: — Šimkaus — Lietuviais esame mes gimę, Bendoriaus — Žydi margos gėlelės, Andriulio — Mes su rūtom, Paulausko — Leiskit į tėvynę.

Tautinių šokių ansamblis, vadovaujant J. Guigai, pašoko Audėjėle, Kalvelį ir Oželį.

Solo dainavo: p-lė J. Joteikaitė St. Šimkaus — Kaip raiba paukšytė ir V. Kuprevičiaus — Lakštingalos giesmė.

P. V. Laurinaitis - Carlos Gomes — iš operos Guarany Romansą ir J. Stankūno — Linksminkimės.

P. K. Ambrazevičius — Šimkaus — O, greičiau, greičiau ir Tallat-Kelpšos — Mano sieloj šiandien šventė. Publiškai bisuojant — pridėjo dar «Stasį».

Jungtinio choro programoje

P-lė J. JOTEIKAITĖ, S. Paulo lietuvių kolonijos solistė.

buvo Sasnausko — Marija, Marija, Stankūno — O, Visagali, Naujalis — Jaunimo giesmė ir Sasnausko — Kur bėga Šešupė.

Apie chorų bei solistų meninį lygį tegali spręsti muzikos specialistas. Tačiau eiliniam klausytojui, iš visų dainuotų dainų, didžiausio išpildymo padarė — Bendruomenės mišrus choras — Ant tėvelio dvaro ir Savanorių maršas. Vyrų choro — Pajūriais.

«Vyčio» choras išpūdingai išpildė — Leiskit į tėvynę, o jungtinis choras — Kur bėga Šešupė.

O solistams auditorija nesigailėjo aplodismentų. Tai yra ženklas, kad savo išpildymu jie sugeba užgauti jautrias sielos stygas.

Didelis programos pajvairinimas buvo tautiniai šokiai. Ypačiai daug plota ir reilaluta buvo kartoti «Kalvelis».

Minimą propagandinį koncertą reikia laikyti vykusiu, nors kai kurie programos punktai, jei būtų iš anksčiau pradėta ruošti, galėjo būti geriau išpildyti.

Turint dėmesyje, kad lietuviški chorai nevien lietuviškos dvasios palaikytojai kolonijoje, bet ir tinkamai reprezentuoja lietuvišką kultūrą prieš sveitimaučius.

Chorų likimu negalime būti abejingi ir kiekvienas jų užsiėjimas privalo susilaukti visuomenės dėmesio ir paramos.

Krsp.

Liet. Kat. Bendruomenės choras, muziko J. Stankūno vadovybėje, S. Paulo konservatorijoje.

-- Balandžio mėn. 2 d. Utingoje mirė Jonas Satkūnas, 30 m. amžiaus, iš Skiemonių km.

Atvyks muzikas P. Armonas

Bendruomenės choras greitai laiku susilauks naujo chorvedžio, būtent muziko P. Armono, kuris šiuo metu yra tremtyje, Vokietijoje.

Tikimasi, kad atvyks gegužės ar birželio mėn.

Muzikas P. Armonas yra vienas iš stipriausių lietuvių dirigentų.

Misijonierius

Kun. J. Kidydas S.J., iš JAV Pietų Amerikos link išvyksta balandžio mėn. pabaigoje.

Pakeliui sustos Venezueloje, kur aplankys ten apsigyvenusius lietuvius.

Iš Venezuelos vyks į S. Paulį, kur gegužės mėnesio viduryje, pradės vesti misijas lietuvių kolonijai.

Kunigas Martynas Gaidys

Vienuolis salezietis, kilme vilnietis, balandžio mėn. pradžioje, iš Portugalijos atvyko Brazilijon ir kelioms dienoms apsistojo S. Paulyje. Apsigyvens Pernambuco mieste.

Ta proga aplankė V. Zelinos lietuvių kleboną kun. P. Ragažinska, «Mūsų Lietuvos» redak-

PAIEŠKOMI

1. Aškinytė Paulina — iš Kirdeikų km., 2. Baranauskas Karolis, gimęs Kaune, 3. Blimkiai Otto ir Valis, kilę iš Kauno, 4. Banionis (vardas nežinomas), sūnus Jono ir Anastazijos Banionių, 5. Černiauskas Aleksiejus, 6. Čepkuskai Jonas ir Veronika, kilę iš Nevaronių km., Pažaislio v., Aauno ap. 7. Dementauskas Izidorius, 8. Krivickaitė Ona, kilusi iš Karpų dvaro, Siesikų v., Ukmergės ap., 9. Gasiūnas Mykolas, kilęs iš Klausučių km., Biržų ap., 10. Golcvegaitė Berta, kilusi iš Kauno, 11. Gataveckas Vincas, kilęs iš Virbalio miesto, 12. Jasiukas Petras iš Biržų, 13. Kirkliauskas Marijonas, 14. Lukšaitis Veronika, d. Antano ir Elenos Lukšaičių, 15. Lankelytė Elžbieta, painanti iš Žeimių v., Kėdainių ap., 16. Mockuvai Augustė-Ema, Jonas, Jurgis, Morta ir Adolfas, kilę Vigrelių km., Gražiškių v., Vilkaviškio ap., 17. Matusevičiūtė Elena, 18. Maliauskai Bronius, Mėčys, Leonas ir Ona, kilę iš Kauno, 19. Navickas Jonas, 20. Pribuišas Edvardas, kilęs iš Karpų dvaro, Siesikų v., Ukmergės ap., 21. Pakalnis (vardas nežinomas), 22. Pukinskas Jonas, 23. Runga Semionovas, 24. Rudis Jurgis, kilęs iš Klausu-

ciją ir spaustuve. balandžio 2 d. dalyvavo konservatorijos salėje lietuviškos dainos koncerte, kuris paliko svečiui gilaus įspūdžio, nes jam 11 m. nebuvo girdėjęs lietuviškai kalbant.

čių km., Biržų ap., 25. Šalkauskas Kostas, 26. Trukšinas Petras, 27. Vysockas Ignatijus, 28. Vasiliauskas Vladas iš Krakių. 29. Voleiša Antanas, kilęs iš Vyspų km., Kietaviškių v., Trakų ap. 30. Venclauskas Juozas, kilęs iš Naujos Slabados km., Žiežmarių v., Trakų ap., 31. Valaitis Andrius iš Vilkaviškio miesto ir 32. Žikauskaitė Povilinė iš Klausučių km., Biržų ap. —

Ieškomieji arba apie juos žinantieji prašome atsilipti:

CONSULADO da LITUANIA, Rua Jaguaribe, 477, São Paulo.

São Paulo, 1949 m. balandžio mėn. 8 d. Nr. Nr. 432 — 464.

MĖGINK SAVO LAIMĘ

Bendruomenės choras norėdamas įsigyti piano, leidžia loterijon 6 lempų radio, Zenith firmos, su moderniška vitrola. Rifos kainą tik Cr.\$5,00. Už Cr.\$500 gali laimėti radio su vitrola. Pats pirk ir kitam patark.

Rifų galima gauti pas Bendruomenės choristus, kleboniją, vyrų brolijos narius.

— Išvykusio Amerikon muziko J. Stankūno nuosavybę Vila Zelinoje nupirko Povilas Jotėka, turintis rua dos Italianos 711, barą ir restoraną.

P R A N E Š I M A S

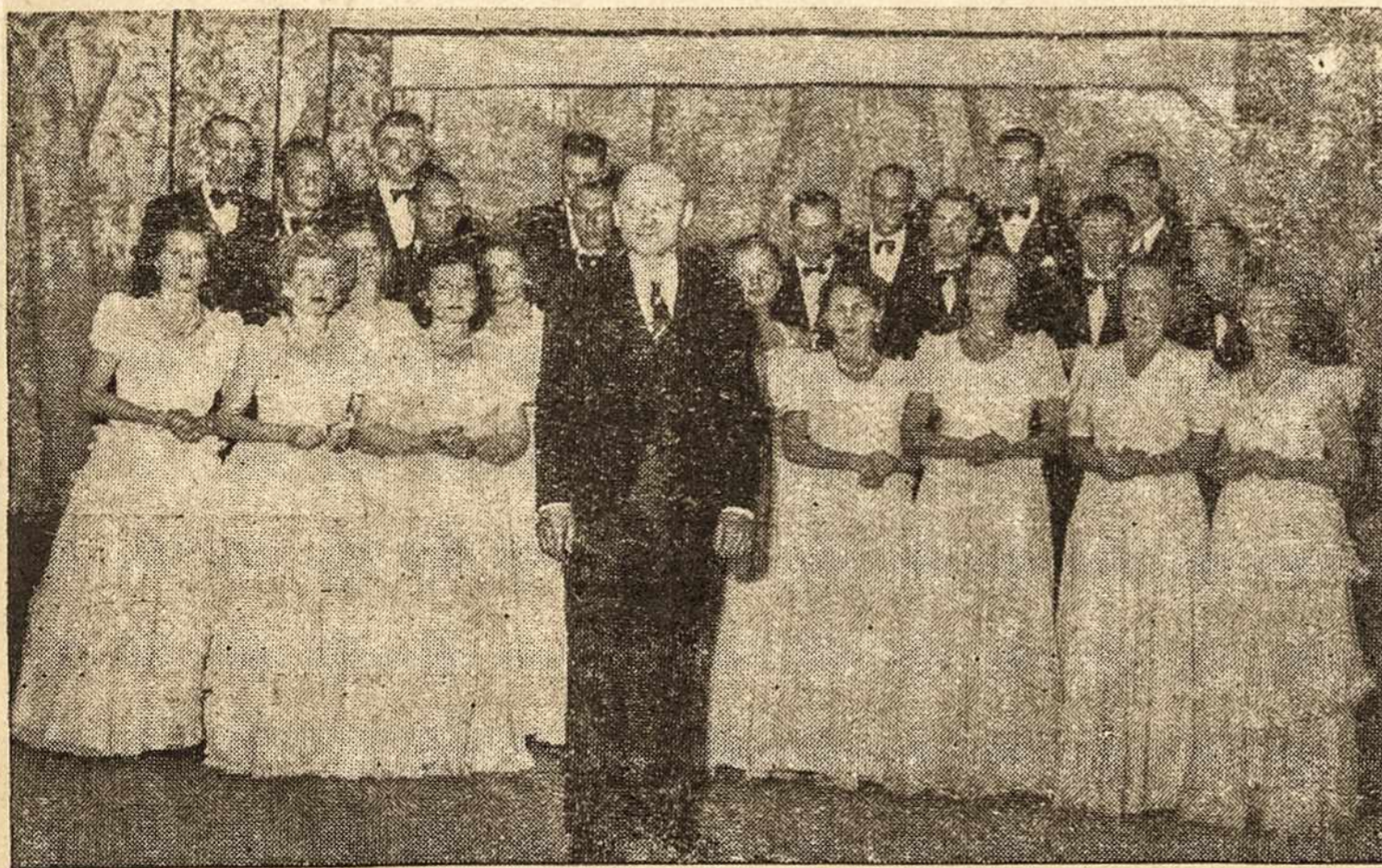
Balandžio mėn. 2 dienos S. Paulo Konservatorijos salėje suruošto koncerto metu buvo pajamų, išlaidų ir pelno sek.:

aukų už pakvietimus	Cr.\$3.760,00
išlaidų	Cr.\$3.285,00
liko	Cr.\$ 475,00

RENGĖJAI

Šio «Mūsų Lietuvos» numerio viršelis yra dailininko Vlado Vijeikio.

«Mūsų Lietuvos» 3 puslapio iliustracija — dailininkės V. Stančikaitės.

Liet. Kat. Jaunimo Sąjungos choras «Vytis» F. Girdausko vadovybėje, S. Paulo konservatorijoje

KAMPPELIS

GERAS PATARIMAS

— Brangioji, tu dirbdama operoj, galėtum man visada parûpinti kontramarkų, ar ne taip?

— Žinoma. O tu dirbdamas banke, manau neatsisakysi man parûpinti visuomet banknotų.

AMBULATORIJOJE

Gydytojas, apžiūrėdamas pacientą, sako:

— Tamsta privalai saugotis didelių persišaldymų, nes dar gali gauti uždegimą.

— To nesibijau, ponas gydytojau, nes esu ugniagesys.

Garsus D. Britanijos ministeris Asquitas buvo visokių protekcijų priešas.

Vieną kartą įtakingas tautos atstovas kreipėsi į ministerį, prašydamas suteikti vietą savo pažįstamam.

— Pone ministeri, — sako atstovas, — vakar jūsų ministerijoje mirė valdininkas Smithas. Gal mano bičiulis galėtų užimti mirusiojo vietą?

Asquitas, trumpai pagalvojęs, atsakė:

— Gerai, tegul patikrina, ar karstas nebūtų jam pertrumpas.

APLANKYKITE

Naujai įrengtą ir
jaukiai dekoruotą
RESTORANĄ

Lietuviški valgiai. Malonus patarnavimas. Jauki aplinkuma. Pavyzdinga švara. Kainos prieinamos.

Praça Carlos Gomes, 180 - Tel. 6-2843 - S. Paulo

ESCRITORIO DE CONTABILIDADE
E DESPACHOS

VILA ZELINA

AVENIDA ZELINA 68 (perto do largo)

KAZYS BAUŽYS,

atidarė rašinę V. Zelinoje, netoli largo S. José. Dirba:

visokius dokumentus atidarymui, uždarymui ir pavertimo bizniu.

Pirkimai, pardavimai namų ir žemės. Daro inventorius, iškrausymus iš namų, atlieka visus darbus įstaigose ir visokius dokumentus, pigiau, kaip kitose raštinėse.

Neužmirškite pasiteirauti!

Patarimai nemokamai.

PAIEŠKOJIMAS

Andriulienė Ieva, gyv. V. Zelina, Av. Zelina 150 nr.,

i e š k o

brolio Antano sūnaus — RAČKAUSKO Vaclovo, apie 40 m. amž., gyv. Buenos Aires, Argentinoje. Smulkesnis adresas nežinomas.

Paieškomas arba turintieji apie V. Račkauską kokių nors žinių, — maloniai prašomi atsiliepti sek. adresu:

«Mūsų Lietuva», S. Paulo, Caixa Postal 371.

KOMERCIANTŲ DĖMESIUI!

Didelis pasirinkimas įvairaus tipo folhinių (kalend.)

Arte Grafica

LITUANIA LTDA.

DIRBA VISUS SPAUDOS DARBUS

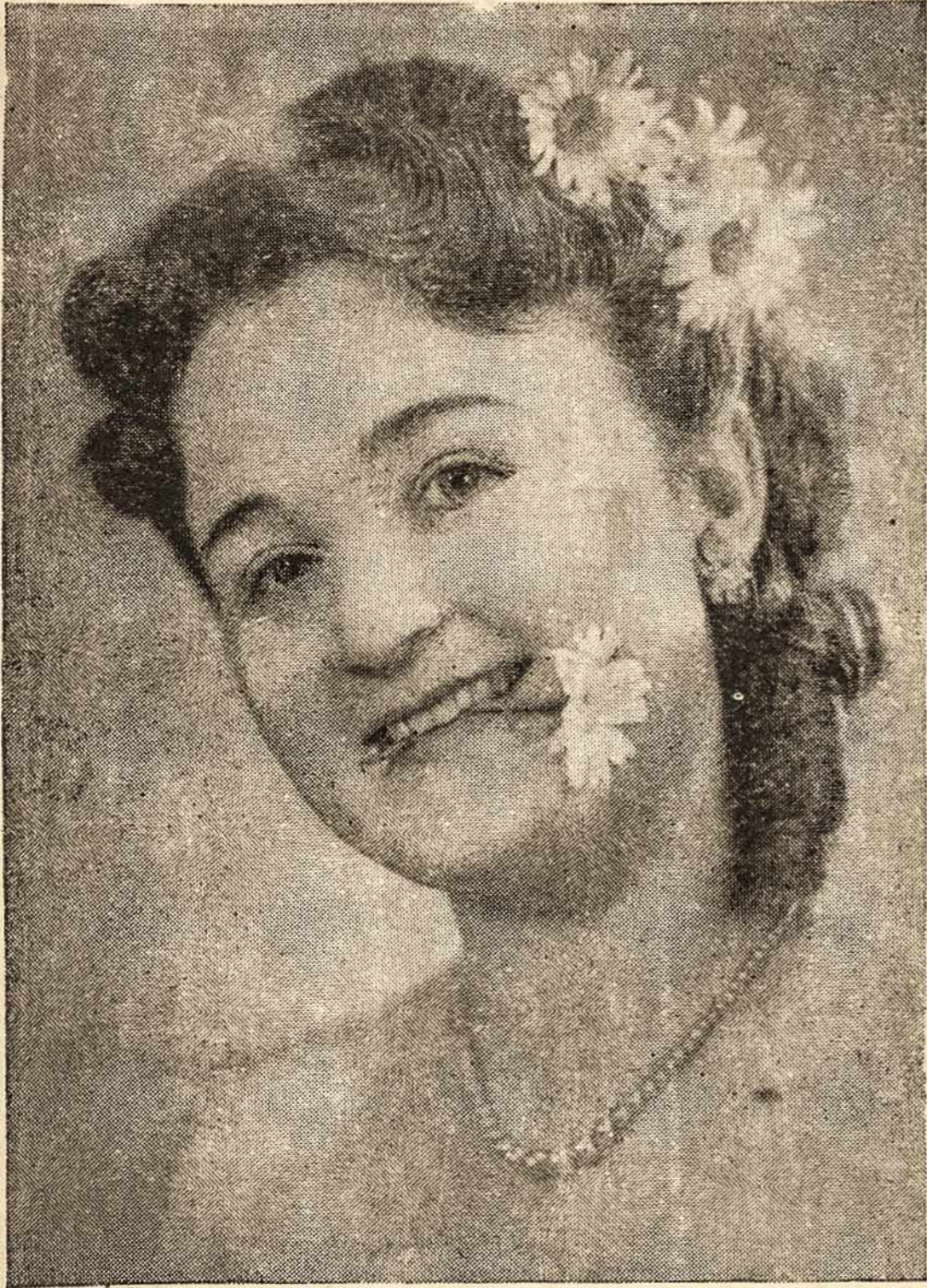
PIEŠINIAI KLIŠĖS SPAUDA

RUA VENDA NOVA, 116 - V. ZELINA

Visą korespondenciją prašome adresuoti

CAIXA POSTAL 371 - SÃO PAULO

LIETUVIŲ SAJUNGA BRAZILIJOJE

YIA ISORI - sopranas

LUBO MACIUK-MARTINI - tenoras

RUOŠIA UKRAINIEČIU SOLISTŲ

KONCERTA

kuris įvyks š. m. balandžio mėn. 23 d. 20 (3) valandą

RUA LITUANIA, 67 - (Alto da Moóca)

Koncerte dalyvaus žymūs ukrainiečių solistai

YIA ISORI - sopranas

ir

LUBO MACIUK-MARTINI - tenoras,

kurie su pasisekimu koncertavo Europoje ir Brazilijoje.

UŽSAKYKITE

"MŪSŲ

LIETUVA

SAVO PRIETELIAMS

CASAS SÃO JORGE

APRENGIA VYRUS NUO GALVOS IKI KOJU

Batai, skrybėlės, marškiniai, kaklaraiščiai, kojinės, lietsargiai,
Taip pat batukai moterims ir vaikams.

Viskas geriausios rūšies, patvaru, gražu ir pigu.

IŠ FABRIKO TIESIAI VARTOTOJUI.

**INDUSTRIA E COMERCIO DE
CALÇADOS MATELIONI S LTDA.**

KRAUTUVĖS:

Largo do Cambucy, 105
Rua São Caetano, 526
Rua São Caetano, 510

☆

FABRIKAS IR RAŠTINĖ:

Rua Javaés, 719
São Paulo

SIUNTINIAI

iš

Šveicarijos arba Danijos

Pačių paruošti siuntiniai ir
PINIGAI

geriausia persiųsti per

SOC. COM. TRANSATLANTICA LTDA.
Maisto skyrių

R. DOM JOSÉ DE BARROS, 264 - 3.º AND. S. 305

LIETUVISKAS RESTORANAS

VALGYKLA

— POVILO JOTEIKOS —

Skaniš pietūs, vakarienė,
užkandžiai, gėrimai, silkės,
lietuviški kopūstai, agurkai
košelienu, pizza napolitana

RUA DOS ITALIANOS, 711 - BOM RETIRO

Is Lgo. S. Bento eina onibusai 70 ir 71 iki galo. - Bondé 55

Savi pas savuosius

Composto e impresso na

ARTE-GRAFICA LITUANIA Ltda.

RUA VENDA NOVA, 116 - SÃO PAULO - VILA ZELINA